

Венера даватъ ново неопровержимо доказателство за истинността на Коперниковата система.

Въ това време Галилей наблюдавалъ и други планети, между които и Сатурнъ. И тукъ той забелязалъ чудно и ново явление: Отстрани на голѣмото централно свѣтило, по посока на неговия екваторъ, се виждали две много малки звездици, почти допиращи се до централното свѣтило.

За това откритие той съобщава отново съ следния изразъ: „Азъ наблюдавахъ най-отдалечената планета (т. е. Сатурнъ) и я намѣрихъ за тройна“.

Следъ две години, страничните придатки къмъ Сатурнъ изчезнали, и той приелъ обикновения видъ на планета, безъ придатките.

Самъ Галилей, съвсемъ разочорованъ отъ този фактъ, казалъ, че телескопътъ го е лъгалъ и, огорченъ, съвсемъ престаналъ да наблюдава Сатурнъ.

Макаръ че неговиятъ телескопъ увеличавалъ 30 пѣти, това увеличение не било достатъчно, за да се види пръстена на Сатурнъ: Виждали се само най-силно освѣтленитѣ части по края, показващи се като две отдѣлни звезди, а останалитѣ части отъ пръстена, по-слабо освѣтлени, останали невидими въ слабия телескопъ на Галилея. А при движението на Сатурнъ, когато площта на пръстена заставала ребромъ къмъ площта на наблюдението, то и краищата представали да се виждатъ.

Обяснението на непонятното за Галилея явление, т. е. откритието на пръстена, окръжаващъ Сатурна, било дадено едва 49 години по-късно отъ Хюйгенсъ, когато е билъ наблюдаванъ съ по-усъвършенствуванъ телескопъ.

По-сполучливи се указали наблюденията на Галилея надъ Слънцето, които той започналъ да прави въ сщщото време, макаръ, че това се отразявало вредно на зрението му и на старостъ го довело до пълно ослѣпяване.

Въ май или началото на юний 1611 год. той открилъ така нареченитѣ слънчеви петна, наблюденията надъ които довели до много важни ре-